veniat cum ipso. Ille autem, sicut prius, parere noluit, fuitq; firmo & constanti animo, vt qui sentiret se futurũ quodammodo dubium & ancipitem, si se sensisset separari à magistro. Quocirca cum is neciret, quid ageret, concedit vt secum rursus veniret: quos etiam sequebantur alij quinquaginta. Ij verò erant filij Prophetarum. Postquam autem Elias appropinquauit Iordani, qui eo, quod esset maximus fluuiorum, & instar maris inundaret, non poterat transmitti: eum cum percussisset pallio, & in duas partes diuisissiet, sibi & Eliseo iter reddit expeditum, & aridam facit eam, quæ est humida. Qui postquam traiecit, Pete, ait Eliseo, quod vis tibi faciam, priusquam à te assumar. Illo autem dicit ei: Fiat duplex spiritus tuus super me. Is vero dixit: Fuisti durus in petendo: pro eo, quod est: Fuit magna & difficilis tua petitio, & quæ non facile potest concedi: attamen si videris me assumi, erit tibi sicut petiisti, ne sit tua fides hebetior. His autem adhuc ambulantibus, & simul colloquentibus, ecce currus igneus & equi ignei, & diuiserunt eos à se inuicem. Et cum currum ascendisset Elias, assumptus est in cælum in commotione, & quo nemo alius ascenderat cum corpore: Coniunctam enim carnem non amisit, sed adhuc cum ea viuit.

Elias pallio diuisit aquas Iordanis.

Elias curru igneo vehitur in cælũ. An. mundi 3139. Vide Turniellũ ibidem.

Rursum pallio Eliæ diuiduntur aquæ Iordanis.

XV. Cvm eum autem vidisset Eliseus ascendentem: Pater mi, clamabat, pater mi, currus Israel, & auriga eius. Et non vidit ipsum amplius: & dolore affectus, apprehendit vestimenta sua, & ea discidit. Elias vero pallium suum ad eum ex alto deiecit, vt vel ipsum videns, acciperet consolationem, & per ipsum faceret, quæ vellet. Postquam enim illud accepit, reuersus stetit in margine fluuij. Et cum non posset traijcere, percussit aquas pallio, imitans magistrũ, & aquis statim diuisis, per aridam transit in humida, sicco pede præteriens Iordanem. Quem cum, qui erant in Hiericho, sic vidissent transmisisse, dixerunt: Reuerà quieuit spiritus Eliæ super Eliseum. Scit enim ille vel assumptus magnà largiri iis, qui ei germanè & syncerè adhærent, quoniam ille à Deo accepit omnium maxima, & quæ nullus alius. Cui enim concessum fuit cælos claudere, aut aperire? Cui aquam continere, aut vnquam deferre in terram? Cui aqua excitare ignem ad sacrificium, & id cum aqua consumere? Quis alio igne binos vrit quinquagenarios ad arguendum scelus? Quis ardenti zelo interficit Prophetas de decoris, propter ea, quæ colebant, simulacra? Quis (nè multa dicam) Deum vidit in aura tenui, cum inedia se prius attenuasset? Hæc enim omnia sunt solius Eliæ, & eius, qui erat in eo, spiritus.

XVI. Qvæ sunt autem maiora, prætermisit oratio, ne videretur dicere, quæ sunt incredibilia, & à vulgo minimè admittenda. Qui ne in hodiernum quidem diem mortis fecit periculum, sed assumptus manet expers senij, qui, vt arbitror, vna versatur cum Angelis, quorum incorruptionem & materiæ vacuitatem per puram vitam est imitatus. De quo maximè à Dauide quoque dictum est, Longitudine dierum eum esse impletum, & Dei salutare ei esse ostensum. Etenim is etiam cernitur in transfiguratione vultum Dei nudum adspexisse, stans facie ad faciem. Porro autem etiam in fine sæculorum, quando Dei adueniet perfectum salutare, ipse Deum venientem prædicabit ante alios, & aliis ostendet scilicet, & multis diuinis signis diem, qui est occultus, confirmabit & patefaciet. Cui nos etiam parati occurramus hunc diem habentes admirabilem, nobis complanantem eam, quæ ad illum ducit, semitam, & ad cælestia deducentem tabernacula: In Christo Iesu Domino nostro: Cui gloria & potentia nunc & semper & in sæcula sæculorum, Amen.

Psal. 90. Matth. 17.

Malac. 4. Matth. 17.

VITA S. VVLMARI ABBATIS ET CONFESSORIS, APVD BOLONIAM FRANCIÆ QVIESCENTIS, CONSCRIPTA PER MONACHUM monasterij eiusdem S. Vulmari Bolonienſis: ſtylum alicubi mutauimus.

IVLII 20.

I. Sanctvs Vulmarus in inferioribus Galliæ partibus, haud longè à maris litore in pago Bolonienſi in Syluiaco nuncupata, ex Christianis atq; inclytis parentibus est editus. Pater eius Vulpertus, mater autem Duda, frater vero Vulmarus dicebatur. Sed præfatus vir sanctus Vulmarus tempore iuuentutis suæ coniugem duxit nomine Historaldam, quæ prius erat desponsata alteri viro nomine Vulmaro, ac propterea à apud Francorum principem grauiter Dei famulus accusabatur, cuius imperio & iussu, priori sponso Historalda reddita est. Sanctus verò Vulmarus postquam reliquit coniugium, petiit monasterium quod in pago Hannonienſi ad Sambram fluuium situm est, diciturq; Altimontis, vbi tunc monasticus ordo florebat. Susceptus vero à Rectore eius cœnobij, demandatum sibi ab illo satis vile & abiectum ministerium obedientiæ causa in se recepit, vt quod circa pascendos boues, & ligna ad fratrum officinas importanda versaretur. Quod munus prompto certè animo executus est. Sed posteà, instigante eum spiritu Dei, ad ludum literarum perrexit, ac sibi alphabetum exarari postulauit. nam antea illiteratus erat. Inde reuersus, dum quodam die de more pergebat ad sylluam, tabellam alphabeticam arripuit, quam manu gestans lectitabat, bobus ipsum cum vehiculo sequentibus. Qui cum intentus esset suæ lectioni, substitit parumpèr vehiculum, quo resumpto inceptum peregit opus, lignisque eidem impositis ad fratrum cellas diuexit.

Parentes S. Vulmari. Vxorem ducit, sed statim eam dimittit. Fit monachus.

II. Postqvam verò sanctum eius studium Abbati innotuit, ab hoc ministerio absolutum, literis nauare operam præcepit, altero in eius locum subrogato. Deinde adscriptus in clerum, nihil solitæ humilitatis deposuit, sed horis nocturnis, cum se fratres quieti dedissent, omnium purgabat calceos, mundatosque suis restituit locis. Cumq; id operis indefinenter continuaret, obstupefacti sunt omnes vehementer, ac inito consilio totam rem suo indicauerunt Abbati. Porro Abbas nosse percupiens quisnam tantæ humilitatis obiret officium, quadam nocte, in dormitorio vbi cubabat, calceos suos sordibus commaculatos dimisit. Quos cum Vulmarus more consueto auferre vellet vt mundarentur, ab Abbate deprehensus est. Qui semel atque iterum interrogatus quisnam esset, tacuit: Verum comprehensus à præsidente suo, tandem, Ego sum, inquit, Vulmarus filiolus tuus. Tunc ait Abbas ad eum: Fac quod vis. Ille verò, assumptis calceis, consuetum summa deuotione peregit opus.

Fit Clericus

Præclara humilitas eius.

III. Interea Dei miles in agone huius vitæ vitiliter contendens aduersus vitia & concupiscentias, ac de virtute in virtutem progrediens, omnibus tanquam lucidissima lampas radios bonæ operationis administrauit, Deo seruiens cum omni mansuetudine & humilitate. Quocirca succedente tempore, dignus sacerdotali munere ab Abbate & fratribus acclamatus est. Sacerdotio igitur initiatus, ob vitæ meritum ab omnibus cum magna reuerentia prædicabatur. Sed vir Dei laudes hominum non ferens, timensque per huiusmodi adulationes se aliquando æterno brauio priuandum (Sicut de quibusdam in Euangelio dicitur, Receperunt mercedem suam) in eremum aufugit, nihil secum ferens nisi sacerdotalia vestimenta & bipennem.

Fit presbyter, sed vt hominum laudes vitet, petit eremum. *Matth. 6.*

IV. Postqvam igitur egressus est de monasterio, perrexit recto tramite ad partes Aquilonares, venienſque in pagum qui Mempisco antiquitus dicebatur, vbi erat immanissima sylua, ibidem cauam arborem conspicatus est, in qua tres dies delituit non solum humano orbatus solatio, verum etiam omnis cibi, & potus expers. Tunc pius & misericors Deus, qui nunquam deserit sperantes in se, sed dat omnibus escam in tempore oportuno: misit Angelum suum ad quendam eius loci virum fidelem, qui in visione eum increpabat, dicens: Tu quidem hic delicias tibi præparas, & seruus meus illa in eremo periclitatur fame. Expergefactus ille, visionem suæ pandit vxori: attamen testatus est,

Iste locus non longe distat à Casleto, oppidulo Flandriæ. *Psal. 144.*

tus est, se ignorare locum, quo deferendi erant cibi, atq; vbi Dei famulus moraretur. Cui vxor eius respondit: Fac, inquit, quod tibi iniunctum est diuinitus. Dubium non est, quin Angelus Dei bonus comitabitur te, & deducet ad destinatum locum: ego vero parabo cibos, tu interim ascende equum, & freno remisso quocunque voluërit ear, quia Dominus perducet te ad locum vbi eius famulus conuersatur. Obtemperat vxoris consilio maritus, & recta peruenit ad arborem, vbi seruus Domini Iesu Christi sedens orationibus vacabat: quem vt vidit, Tune es, inquit, seruus Domini nostri Iesu Christi, qui mihi præcepit tibi afferre prandium? Qui respondens, Licet indignus, ait, tamen seruus Iesu Christi sum, eique quantum valeo militare desidero: & gratias agens pro accepta annona, surrexit, & cum hospite suo vnà cibum sumpsit. Iussu angelico per quendam virum pascitur.

V. POSTEA ille idem vir ad Dei famulum ait: cum Dei seruus sis & verè ei militare desideras, veni mecum, & tribuam tibi fundum hæreditatis meæ, vbi monasterium construas, atque ad seruiendum omnipotenti Deo monachos congreges. Sanctus autem Vulmarus primò renuit: verum posteà eius precibus & sanctæ deuotioni acquiescens, cum eo profectus esti acceptaq; hæreditatis eius portione, condidit monasterium, plurimosque ad inseruiendum Deo sibi attraxit. Deinde vir memoratus ei filium suum commisit, vt eum tam literis quàm virtutibus imbueret, ac in omnipotentis Dei seruitio educaret. Posthæc reliquam hæreditatis suæ portionem illi adiecit. Adiuncti sunt etiam S. Vulmaro prænominati viri fratres germani, aliique quamplurimi viri illustres, suas eidem monasterio tradentes possessiones. Construit monasterium. Multi sanctum eius institutum amplectuntur.

VI. CVM itaq; bonum ille certamen certaret, & fidelem Christo Domino nauaret operam, cœpit multis clarere virtutibus & signis. Qua de causa multi tam ex longinquis quam ex propinquis regionibus permoti fideles, ad eum confluebant, ac summa reuerentia amplectebantur. At ille humanos honores declinans nè quam illi elationem, animi adferrent, ad pagum Bolonienſem, in quo natus fuerat, se clam subtraxit. Ingressus autem syluam, quæ vno tantum miliari ab eius distabat patria, & iure hæreditario ad ipsum spectabat, cœpit in sanctissimæ Dei genitricis Mariæ & beatissimi Petri Apostoli honorem ædificare ecclesiam. Quo cum illum inuisendi gratia complures vtriusque sexus conuolarent homines, verbo Dei eos reficiebat, & sub regulari habitu regebat: diu noctuque seruiens Deo in vigiliis, in ieiuniis in frigore & nuditate, in orationibus, atque in multa patientia: Reuertitur Boloniam, sic in vicina syluæ aliud condit cœnobium. 1 Cor. 6. & 11.

VII. QVODAM tempore ambulabat eiusdem S. viri germanus frater Vulmarus nomine per memoratum nemus, reperiebatq; anachoretam Christi ante suum tugurium stantem ac manualibus insudantem operibus, ignorans quia germanus eius esset, qui interrogabat eum, dicens: Quis es tu? & vndè venis, & quid hîc agis? Eremita autem Christi non ferens illum diutius in tali ignorantia commorari, germanum eius se esse professus est. Ille verò ex fratris responso hilarior effectus, Eamus, inquit, & descendamus ad paternas ædes & salutemus matrem nostram & consolemur eam, quæ longo tempore tuam doluit absentiam. Sanctus verò Vulmarus fratris monitioni non acquiescens, dixit: Non ibo. Tu verò & ipsa, quantum potestis, aliquam annonæ consolationem mihi impendatis: & ego quantum præualeo in conspectu Dei omnipotentis memor ero vestri. Qui cum reuersus domum hæc suæ enarrasset matri, illa de filij salute multum gauisa est, & exindè cibaria eidem procurauit deferri. Monachorum est, aliquando manualibus vacare operibus. Recusat inuisere matrem.

VIII. QVODAM tempore cum prænominatus Vulmarus suo fratri cibos deferret, & eum solito loco non inueniret: cœpit magnos emittere eiulatus, & acclamare Vulmarum, Ille verò fratri occurrens, Nè inquit, frater mi, tales amplius edas clamores. Tunc suspendens in quadam arbore ligneam tabellam cum malleo, iussit victualia deferenti deinceps tabellam percutere, & hoc signo fratrem euocare, Hæc enim in perpetuam rei memoriam cum prædicto malleo in eius cœnobio conseruatur. Tabella lignea loco nolæ.

IX. CONFLVEBANT ad sanctum Dei vtriusq; sexus complures homines, sub eius sacro instituto militare cupientes, quos ille omnes benignissimè suscepit, ambrosia cælestis disciplinæ depascens, ac nectare diuini amoris inebrians: Semota tamen habitatione virorum à mansionibus mulierum, quibus sanctissimæ conuersationis Bertannam Abbatissam neptem suam præfecit, eandem instruens, quomodo concredito sibi sanctimonialium gregi curam gerere debeat, nè ab inuisibili lupo fidelium caulas circuncursitante aliquæ suffocentur, sed per maternas eius exhortationes in fide, castitate, ac omni opere bono confirmentur. Ipse verò pastor erat monachorum, non mercenarius: sed eius insequendo vestigia qui de se ipso ait, Ego sum pastor bonus, bonus pastor animam suam ponit pro ouibus suis. Mercenarius autem veniente lupo fugit & dimittit oues. Conuentũ monialium instituit. Iohan. 10.

X. ANNO incarnationis Dominicæ sexcentesimo octogesimo octauo, quando prænominatam Basilicam in honorem S. Mariæ virginis & beati Petri Apostoli idem vir Dei extruxerat, venit ad eum Ceadualla Rex Occidentalium Saxonum, tam in Britannia factus catechumenus, vt ab eo in fide Iesu Christi magis instrueretur & confirmaretur. Dixitque ei: Audiui te virum esse sanctum. Duo igitur abs te peto, vt me fluctuantem animo in fide confirmes, & quæ sit animæ meæ salus edoceas: simul etiam ores pro me Dominum Deum, nam meæ orationes valdè frigent. Cum ergo vir Dei audisset regem, & ei benè precatus esset; ille diuinitus permotus, profectus est Romam, atq; illic sacrum baptisma suscepit. Idem verò Rex triginta solidos maioris monetæ, viro Dei reliquit ad vsum prænominatæ ecclesiæ. Qui posteà plenus operibus bonis, Deoque diu noctuque seruiens, feliciter ex hoc sæculo migrauit ad Christum. De Ceadualla vide Bedam lib. 4. cap. 12. 15 & 16. lib. 5. ca. 7. historiæ gentis Anglorum. Idem Rex Romæ baptizatur, consentit Beda & Baron an. 689.

XI. HIC pastor bonus, commissis ouibus diligentissimè inuigilans, solebat frequenter prætactas visitare & consolari moniales; nam deerant illis aliquandò alimenta corporalia. Sed vir sanctus pabulo euangelicæ exhortationis prius eas enutriens: Quærite, ait, primum regnum Dei & iustitiam eius, & omnia necessaria adijcientur vobis. Quid solicitæ estis? Iactate cogitatum vestrum in Domino, & ipse vos enutriet. Quod ita sæpius noscitur euenisse. nam priusquam eius sermo finiretur, quidam superuenientes deuotionis causa, tabellam memoratam pulsabant, ac cibos abundantissimè deferebant, quibus illæ enutritæ gratias Domino egerunt, qui non deserit sperantes in se. Matth. 6. Psalm. 54.

XII. ALIO autem tempore fur quidam, praua ductus cupidine, abstulit equum viri Dei. Qui cum tota nocte errabundus vagaretur, nec posset attingere locum, quo tendebat: manè verò alterius diei antè portam monasterij inuentus est equo insidens, de quo nec per se descendere valuit, nec ab alio deponi. Quod cum duo ex discipulis viri Dei animaduerterent, apprehensum duxerunt ad Abbatem suum, qui corripiens eum, ac monens nè amplius tale scelus perpetraret, propius accessit, & eum ab equo leuauit, liberumq; dimisit. Tunc longe lateq; diffusa est sanctitatis eius fama, ac permulti ad eum veniebant, eulogias ac permulta munuscula eidem offerentes. Ille verò omnes in Dei seruitio confirmans, quæ attulerant bona, propriis manibus pauperibus erogabat. Fur quidã proditur diu nitus. Benignitas viri Dei in pauperes.

XIII. DEINDE quantas miles Christi satanæ passus sit insidias, quam viriliter colluctatus sit aduersus propriam carnẽ, quas tolerauerit malorum persecutiones, quantam famem, frigora, aliasq; plurimas incommoditates pertulerit, longum esset attexere. Deniq; multo iam senio grauatus, in molestam corporis infirmitatem incidit: accitisq; ad se fratribus, suum obitum prædixit. Postquam autem hæc ad notitiam sanctimonialium peruenerunt, quæ non longè ab eo loco morabantur, rogabant, vt se inuisendi copiam ipsis faceret. Verùm ille plenus spiritu sancto protestabatur, quod nunquam hic esset eum visura aliqua mulier. Eadem nocte feliciter obdormiuit in Domino. Factusq; est planctus magnus & vlulatus virorum & fœminarum in eodem cœnobio, propterea quod tanto pastore orbatẽtur. Prædicit suu obitum. Feliciter obit mortẽ.

Nebula eius corpus obtegitur, nè à monialibus videatur.

DENIQVE impositio eius sacro corpore pro more istius regionis sarcophago, accurrebant moniales illæ, cupientes vel defunctum videre, quem viuum non meruerunt visitare: Sed nebula corpus eius obtegente, non nisi luminaria & faces quæ funus antecedebant, ac turbam quæ sequebatur, conspicere potuerunt, loculo in quo sacrum illud pignus quiescebat, sub illarum aspectum prorsus non veniente: sicut ipse sanctus adhuc in viuis prædixerat, non se vnquam visurum fœminam. Sepultum est autem beati viri corpus cum multa reuerentia apud Boloniam, vbi multis coruscat miraculis. Obiit vero 13. Calendas Augusti.

Miracula ad eius tumulum.

Sanatur paralyticus.

PRÆTEREA quamuis permulta Dominus, per sancti sui Vulmari merita, operatus sit ad eius sepulcrum miracula, dimissis plurimis ad vitandam prolixitatem, pauciora perstringam: quoniam adhuc oculati testes supersunt, qui ea se vidisse affirmant. Quidam clericus Andeboldus nomine, paralysi vexatus, ita vt quatuordecim annorum spatio, nullo sui corporis membra fungerentur officio, diuinitus admonetur, vt Basilicam sancti Vulmari inuisat. Qui manè consurgens, venit Boloniam in profesto sancti Michaëlis Archangeli, quod tunc in diem sabbati incidebat: nocteque sequente, dum fratres eius monasterij matutinas decantarent laudes, ille ad sepulcrum sancti Dei orationibus vacabat, atque ità miseratione diuina pristinæ sanitati restitutus est, & remeauit ad propria. XIV.

Arcende vindictam Dei in violatorem feti eius.

ALIVS quidam clericus Marcfridus nomine, qui ecclesiæ sancti Martini pontificis præerat, conuocatis familis suis ad secandum fœnum iuxta flumen quoddam regionis illius, quo die festiuitas beati Vulmari à populo solenniter celebrabatur. illi aiunt: Hodie nobis minime licet operari, quia festum sancti Vulmari est. Ille vero auaritiæ studens superbe respondit: Colant eius festa qui volunt, vos autem sine dilatione iniunctum vobis implete seruitium. Verum omnipotens Deus, volens declarare, quanti esset meriti, cuius festa celebrabantur, tanta aquarum immensitate fecit excrescere vicinum alueum, vt sua inundatione, iam tertio superficiem terræ operiret, & omne fœnum ad litus maris vsque proijceret. Præfatus vero clericus horrore nimio perculsus, quandiu maneret in viuis, se festum sancti Vulmari celebraturum deuouit, atq; ita diuinæ pietatis dispensatione emendatus est. XV.

Item in alium.

ALIÒ item tempore tertiodecimo Calendarum Augusti, cum festiuitas sancti viri coleretur, quidam rusticus ab amico suo admonitus vt secum ad tanti viri solennitatem ascenderet, ire contempsit: sumptoq; vehiculo ad vicinam syluam prò lignis deferendis perrexit. Iterum cum is ibidem solus esset eo tempore quo sacra Missarum solennia agerentur, subito tanta tempestas exorta est, tot fulgurum coruscationes & infesta tonitrua, vt extremam vitæ suæ horam adesse crederet. Qui cum huc illucq; discurreret, vt sub aliqua arbore saluaretur: ramorum fragor interitum illi minitabatur. Sed & vehiculum quod ad syluam deferebat, ante oculos eius confractũ est. Tãdem in se reuersus, clamauit in cælum, Dei misericordiam, ac sancti Vulmari crebris vocibus exorans clementiam: simulq; professus est, se omnibus diebus vitæ suæ (si ei Dominus per sancti sui merita vitam concederet) eius festa deuota mente velle venerari. Nec mora, reddita aëris serenitate, domũ incolumis peruenit, confracto tamẽ præracto vehiculo. Quis non intelligat, pro contemptu sancti viri eũ fuisse castigatum, ac rursus per eius merita misericorditer liberatũ? XVI.

Surdus & mutus audit & loquitur.

HOC quoque silentio prætereundum non est, quod ego ipse & complures alij propriis oculis conspeximus. Quodam tempore in natali sancti Martini Turonensis Episcopi, cum inter diuina Missarum solennia sanctum legeretur Euangelium, quidam peregrinus surdus ac mutus, nostrum orationis ergò ingressus est monasterium, cuius diuina largiente clementia ac sanctissimi Vulmari interuenientibus meritis, vinculũ linguæ eius solutum & aures apertæ sunt: ità vt is (ô stupendum miraculum) qui ab infantia hoc laborabat incommodo, apertè loqueretur & ad interrogata responderet. Solebat idem nobis referre seriem suæ curationis & ordinem. Videbat enim quendam virum, cum sacrum legeretur Euangelium, canitie & vultu venerabilem, & manu baculum ferentem, ad se accedere, qui insufflabat in auriculam eius, & linguam extrahebat. Quo facto, æger obriguit: & seipso in terram deiecto, sanguis per os & nares eius copiose manauit. Post hæc terribilem emisit vocem. ita vt qui adstabat populus, crederet cum suis orbatum sensibus. Ast postquam omnes intellexissent diuinam clementiam erga eum operatam, vna voce benedixerunt Deum, qui per S. Vulmari merita tales dignabatur operari virtutes. XVII.

Paralyticus curatur.

EODEM ferè tempore quidam puer, ex grauissima infirmitate percussus paralysi, ità vt per annum penè integrum ambulare nec sursum se erigere valeret, vel ad momentum in scamno sedere, cui dum opportunitas adesset quoquam eundi, instar ranæ manibus se ad terram sustentans, debilia membra post se trahebat, ad Basilicam sancti viri adductus est. Qui in oratione prostratus, preces omnipotenti Deo pro sua sanitate profudit: & exauditus est. Nam cum vespertinalis ageretur oratio, de terra, in qua pronus iacuerat, surrexit. atque ilico omnibus videntibus ad altare deuenit, ibique orans, Deo & beato Vulmaro pro sua curatione gratias egit. Et exinde omnia eius membra ita solidata sunt, acsi nullam vnquam essent passa læsionem. Interea plurimi, diuersis temporibus, à sua infirmitate pristinam sanitatem nobis adstantibus recipere meruerunt, largiente Domino nostro Iesu Christo, cui est honor & gloria in sæcula sæculorum, XIIX.

AN. 851. PASSIO PAVLI DIACONI ET THEODEMIRI MONACHI,

SCRIPTA à S. EVLOGIO LIB. 2. CAP. 6.

20. & 25. IVLII. De Sisenando vide 16. huius.

SANCTVS Paulus contribulis noster, & leuita dignissimus, cum primo adolescentiæ flore venustaretur, è ciuibus Cordubensibus progenitus, simplex affatim, obediens, & humanus, semper carceratis opem miserationis impendens, apud basilicam, quæ corporis beati martyris Zoili præsentia illustratur, spiritalibus enutritus est disciplinis. Qui exemplo sanctissimi Sisenandi, verboque instructus, principibus, & consulibus adsistere non extimuit, eosq; de vanitate culturæ suæ, & scelerosi vatis insania arguens, Christum quoq; Deum veraciter confitendo, peremptus est. Fertur tamen, cum adhuc carcere detineretur, imploratus à Tiberino Pacensi presbytero, qui ei ita dicebat, Obtine solutionem meam coram Domino, beate minister, & digno interuentu tuo, dum coronatus Christo peueneris, longæuum à me carceris squalorem amoue. Erat enim idem sacerdos pene viginti annos ergastulo mancipatus, nescio ob quod crimen accusatus ab inimicis coram rege. Qui presbyter florentissima adhuc iuuentute præpollens, ac virili præditus venustate, illi subterraneo specui deputatus, pone decrepitus, & senio confectus inde eductus, publicis demum carceribus mancipatur. In his Martyres Christi vsq; in horam mortis degebant. In his parricidarum, homicidarum, latronum, & scortatorum improbi ausus, & execranda temeritas, ac diuersorum criminum rei sub arctissima macerabantur custodia. In his positus prædictus sacerdos, causam sui carceris beato Paulo commisit. Cui martyr sanctus de corona victoriæ confisus, satisfacere optioni eius promittẽs, nõ post multos dies martyrij sui fidelis spõsor cũ carcere absolutũ, Deo fautore, propriæ vrbi restituit. Cõsummauit aũt Dei seruus martyriũ suum in pace 13. Cal. Aug. feria 2. Era 899. I.

Tiberinus Pacensis sacerdos per S. Paulum carcere liberatur.

Annus 851.

Theodemirus Carmonensis Monachus Martyr.

CVIVS cadauer inhumatum, & ante fores palatij derelictum, post nonnullos dies, quorundã fidelium curiositate clam sublatum, cum beati Theodemiri Carmonensis monachi corpore, apud sanctuarium prædicti Martyris Zoili conditum est. Qui & ipse iuuenis post sexta die qua sanctus decidit Paulus, idest 8. Cal. August. feria 7. era, qua supra, occubuit, regnante Domino nostro IESV Christo, qui sanctos suos adiuuit, & coronauit in pace in sæcula sæculorum, Amen. II.

COMMEN-